

El pare Mumin i el mar

Tove Jansson

Aquella nit el pare va somiar que pujava corrents unes escales que no s'acabaven mai. La foscor que l'envoltava era plena dels esbatecs de les ales d'ocells que fugien. Els esglaons no paraven de cruixir, i li semblava que l'escala estava a punt de cedir a cada passa que feia. L'escala es queixava i ell tenia pressa. Molta pressa. Havia d'encendre el far abans no fos massa tard. L'havia d'encendre. Era important. L'escala s'anava fent cada cop més estreta i, tot d'una, es va trobar pujant les escaletes de ferro. Després va veure aquell habitacle rodó de vidre; el llum del far l'esperava. El pare avançava a les palpentos. Buscava llumins. Unes plaques immenses de vidre bombat li feien impossible accedir al llum. Eren de colors diferents i totes reflectien el mar. El vidre vermell feia que les onades semblessin foc, i el verd tenyia el mar del color de les maragdes i el tornava fred i distant, com un mar de la Lluna o, fins i tot, un mar inexistent. Cada cop tenia més pressa i, en canvi, anava cada cop més a poc a poc. No parava d'ensopegar amb els tubs del gas que rodolaven per terra. Cada cop n'hi havia més i formaven piles immenses que avançaven rodolant cap a ell. Els ocells havien tornat i colpejaven el vidre amb les ales. Al pare tot se li feia una muntanya. No hi havia manera d'arribar fins a llum. Va començar a cridar, espantat. Tot d'una, el vidre havia esclatat i ara l'envoltaven milers de bocins lluentos de diferents colors. El mar es va alçar per damunt del sostre del far, com si el volgués engolir, i ell va caure de dalt de tot de la torre i...

Quan es va despertar era a terra, amb la manta embolicada tot al voltant del cap.

--Però què tens, eh? --li va preguntar la mare.

L'habitació era plena de calma. Les quatre finestres emmarcaven el blau de la nit.

--Ostres, tu. He tingut un malson espantós.

La mare es va aixecar i va afegir unes quantes branques seques a les brases de la xemeneia. Ben aviat una claror groguenca i càlida es va començar a gronxar en la foscor.

--De vegades pot passar, quan dorms per primer cop en un lloc --li va dir--. Et faré un entrepà

El pare es va asseure en un cantó del llit i es va menjar l'entrepà. Cada cop estava menys espantat.

--Crec que és culpa d'aquest llit. Em fa venir malsons. Me n'hauré de fer un de nou.

--Sí. Potser sí --va dir la mare--. Te n'has adonat, que no se sent el bosc?

El pare va afinar l'orella un moment. L'únic que se sentia era el murmuri del mar. Aleshores va recordar que, a la vall, el xiu-xiu dels arbres els acompanyava tota la nit.

--De tota manera, aquesta remor també és agradable. És diferent --va dir la mare, mentre es cargolava dins la manta fins a les orelles--. Ara descansa i no tornis a somiar coses lletges, eh?

--No. Ara tot anirà bé. Menjar-se un entrepà en plena nit fa miracles.

El pare Mumin i el mar. Barcelona: La Galera, 2011, 66-68.

Traduït per Meritxell Salvany